

Zondaggroep II - 8 Oktober 1961

Goeden morgen vrienden.

Er zijn op deze Zondagmorgen al heel wat lessen gegeven en een groot aantal van deze lessen heeft zich bezig gehouden met leerstellingen uit het verleden en alles wat daarmee samenhangt. De laatste tijd hebben we wat meer de nadruk gelegd op

DE NIEUWE TIJD

Ik zou dat ook heden in beperkte mate willen doen.

Uitgaande van de huidige wereldsituatie, de beïnvloeding, die we op het ogenblik overal rond ons kunnen waarnemen, ook u, komen we tot de conclusie: Er is op dit ogenblik geen enkel houvast en geen enkele zekerheid. Er is op het ogenblik een voortdurend groeiende chaos en verwarring, waarbij steeds kleinere gemeenschappen en steeds kleinere groepen zich tegen het totaal van de wereld richten.

Het is duidelijk, dat deze verdeeldheid op zichzelf voeren moet tot ondergang; want, was b.v. in de vroege Middeleeuwen het land eveneens verdeeld in zeer kleine gemeenschappen en zeer kleine groepen, die elkander, zoals het gebruikelijk is bij mensen, voortdurend ernstig bestreden, zo beschikte men niet over de wapenen, waarmee men als kleine groep het totaal der andere groepen kon schaden of vernietigen. In deze dagen is dat wel het geval.

Wij moeten ons dus gaan afvragen of deze splijtzwam en deze tendens tot steeds kleinere groepsvorming, aanvaardbaar is; zo nee, waarom niet en verder en dat lijkt me het belangrijkste wat de bedoeling kan zijn van deze beïnvloeding.

Dan wil ik allereerst beginnen met een uitspraak van onze nieuwe wereldleraar. Ik hoop, dat u me dat niet kwalijk neemt. Het is niet bedoeld als plagiaat of zo, het is alleen dat ik de wijsheid ervan nu eenmaal bewonder, ik hoop dat u dat ook doet. Hij stelt n.l. dit: "Een berg kun je niet verplaatsen, maar zodra ze uiteenvalt in stenen, kan men haar dragen daar waar men wil. Men kan er tempels van bouwen en huizen men kan er een zee mee dempen en een brug over een rivier slaan."

Ik geloof dat hij hier duidelijk heeft willen maken, (uit de rest van zijn betoog, dat erbij hoort en dat dan gaat over de eenheid van Azië enz., enz., komt dat eigenlijk maar zijdelings naar voren), maar ik geloof, dat hij duidelijk heeft willen maken, dat wij het grote, het te vast gevormde, nooit zullen kunnen vernietigen, verplaatsen of veranderen.

Wat op het ogenblik in de wereld bestaat, is het bouw materiaal voor een nieuwe wereld. Er zijn zoveel vindingen, zoveel gedachtegangen, die goed zijn, die edel zijn, er zijn zoveel eigenschappen in de mens ontwaakt in de laatste tijd, die niet slechts human of humanistisch zijn, maar die wel degelijk iets verder gaan, dat je eigenlijk zoudt zeggen: Je zoudt van de wereld een tempel kunnen bouwen, waardig om de hoogste goddelijke kracht in zich te dragen. Maar helaas, al die onderdelen zitten op een verkeerde manier in elkaar. Het is niet een kwestie van de grondstoffen en de grondwaarden van de maatschappij, het is een kwestie van de samenstelling van de maatschappij.

Zolang wij te maken krijgen met grote gesloten organisaties, met grote gesloten belangenketenen, enz., is een dergelijke hervorming. een dergelijke vernieuwing niet denkbaar, Misschien zullen sommige mensen zeggen, dat je op materialistische basis alleen dit voor elkaar kunt brengen. Er zijn mensen geweest die het geprobeerd hebben b.v. de Ooststaten. Maar ja, wat is daar gebeurd? Omdat men zich vasthoudt aan het materiele, blijft bezit, luxe, bereiking, eigenlijk de maatstaf en waar die een maatstaf blijft, daar loopt de mens weer vast, omdat hij dan vanzelf naar een starre maatschappij gaat, die een zo groot mogelijke zekerheid betekent voor hetgeen hij verworven heeft. Zijn bezit moet beschermd worden. Hoe sterker die bescherming is, hoe sterker zijn verwervingsmogelijkheid, hoe stoerder, hoe strakker die maatschappij.

Voor mij wordt ook dit weer duidelijk gemaakt in een uitspraak van deze zelfde nieuwe Meester. Hij zegt n.l. dat één haar der materie een zwaardere keten is dan tienduizend banden in de geest. En daar heeft hij groot gelijk in, want neemt u me nu niet kwalijk, als u al veel geestelijke banden hebt, dan bent u daarin redelijk vrij, maar als u het idee hebt dat u één stoffelijke verplichting hebt of één stoffelijke gebondenheid, dan zit u daaraan vast en dan bent u net een hond voor zijn hokje, die aan de ketting ligt en wel blaffen mag, maar die niet kan gaan waar hij het eigenlijk noodzakelijk acht.

Hier heeft u dan het begin van mijn betoog en het begin van het wereldbeeld. Verdeeldheid is dus noodzakelijk. Toenemende verdeeldheid, een zekere mate van chaos, moet wel bevorderd worden omdat alleen via die chaos een nieuwe opbouw mogelijk is. Nu zou het wel heel erg treurig zijn, wanneer die chaos niet alleen stoffelijk, dus zuiver materieel eigenlijk, maar ook geestelijk zou moeten ontstaan. Ik geloof echter, dat we juist, omdat we een geestelijk vaste maatstaf hebben, een geestelijke vaste en blijvende waarheid, een alomvattende mogelijkheid tot het verwerven van, een werken met geestelijke kracht, zelfs wanneer we in de stof zijn, hier eigenlijk het stabilisatiepunt ligt.

Vanuit de geest naar de stof werken is de enige oplossing. Tenminste lijkt mij. U zult zeggen het valt ons een beetje zwaar, nietwaar, want per slot van rekening ik kan nu wel probéren vanuit die geest de stof te hoeden, maar het is zo beroerd, want dan kan ik de spuitjes niet betalen. Dat kan ik me zo voorstellen. Wat echter de waarheid is, de misschien voor vele mensen pijnlijke waarheid, ja, laat ik het met eigen woorden zeggen, ook al ontleen ik het voor een deel dus aan een ander, is dit :

Alles wat geestelijk bestaat, bloeit direct voort uit bepaalde hoge waarden en nu spreken wij allen, dat weet u, van het goddelijk licht. Maar wist u wel, of weet u, dat men het demonisch principe ook de naam van het licht geeft? Zoals b.v. Lucifer.

Beide principes die het menselijk leven begrenzen zijn licht. Eén verschijnsel en één kracht. Zolang als deze lichtende krachten niet worden gedeeld in het menselijk bewustzijn, wanneer de mens niet een bepaald deel daarvan voor zich als bezit vraagt, zolang de geest voor zich niet een bepaald deel als zijn recht opeist, daarbij al het andere verwerpende, dan is er een normale ontwikkeling en zijn wij in harmonie met de kosmos, met de eeuwigheid. Maar op het ogenblik, dat ik een bepaald deel van dit licht en van die waarheid verwerp, niet alleen dus zeg dat dit voor mijzelf geen betekenis heeft, want dat is mogelijk, maar werkelijk verwerp, zeg: Dit is duister, dit is slecht, dit is mooi, het ander bestaat niet zelfs, dan word ik door mijn eenzijdigheid dus gedreven naar een realisatie van iets dat feitelijk evenmin kan bestaan,

Om het heel simpel te zeggen weer: Wanneer ik zeg dat God alleen in de hemel woont, dan ben ik geneigd bij wijze van spreken om stoffelijk een toren te bouwen, waardoor ik bij God op bezoek kan gaan. God leeft echter ook in de aarde. Door mijn eenzijdige bouw krijg ik dus een conflict tussen het goddelijke, zoals het zich onder mij demonstreert, en wat zich boven mij demonstreert. Resultaat? Eenvoudig, maar droef en waar, dat mijn toren ineens stort, dat ik mijn God niet kan bereiken, dat mijn doel onbereikbaar blijft. Het is praktisch onmogelijk en nu eiteer ik maar even woordelijk; één doel na te streven en te bereiken, dat eenzijdig is en een deel van de scheppende kracht, van de lichtende werkelijkheid, of zelfs maar van eigen wezen en bestaan ontkent, want de onevenwichtigheid betekent ondergang. Ze betekent strijd. Evenwichtige aanvaarding is een eerste noodzaak.

Evenwichtige aanvaarding, dat klinkt zo gemakkelijk, maar die evenwichtige aanvaarding moet niet alleen maar uitgaan van het aanvaarden van het stoffelijke. Zij moet vanuit de geest komen. De mens ziet de geest, de goddelijke kracht en zo, via wat hij noemt zijn openbaring. Hij heeft zijn heilige boeken en misschien dat de één zich bezig houdt met de tenach en de ander met de Oepanishads en een derde misschien met de Koran, dat moet ieder voor zich weten. Maar als ik zeg: "Dit is de enige geopenbaarde waarheid." Wanneer ik zeg "alleen hier is God te vinden." dan bouw ik iets dat niet ovenwichtig is. Het is een groot verschil of ik zeg: "Langs deze weg kan ik God vinden" of wel dat ik ga stellen: "Er is geen andere weg en al het andere is demonisch en moet bestreden worden."

Zolang wij zitten, in de geest zelfs, want ook daar komt dat helaas nog voor, vooral in de lagere Zomerlandsferen zelfs, in duistere sferen natuurlijk helemaal, wanneer wij overgaan tot het bestrijden van een deel van de kosmos en een deel van de waarheid, dan vernietigen we niet datgene wat we bestrijden, we vernietigen onszelf. Die zelfvernietiging is dus gelegen in

de godsdienstige verdeeldheid, niet door het bestaan der verschillende godsdiensten b.v., maar door het feit dat ze elkander niet willen erkennen als een mogelijke weg tot bewustzijn.

Wij moeten aannemen, dat de mens een geestelijke band zal vinden met de kosmos, met het goddelijke, want bewustwording is ons aller doel, dat is ons ingeschapen. Dat kunnen wij dan alleen doen door een algemene aanvaarding, die niet beïnvloed wordt door de weg die wij persoonlijk kiezen, de kracht die wij persoonlijk kunnen ondervinden en de gaven eventueel waarover wij persoonlijk kunnen beschikken. Dat wat in ons is geopenbaard, kan nimmer het geheel weergeven, laat staan het geheel zijn.

Ook materieel geldt precies hetzelfde. Je kunt misschien het voorbeeld heel eenvoudig stellen. Er zijn twee mensen die heel eenvoudig zijn. Die twee mensen hebben elkander lief, dat is heel mooi. Wanneer hun liefde gebaseerd is op een geven en niet op een eisen, dan groeit die liefde, dan omvat zij steeds meer, dan worden die mensen een bron van kracht, voor alles wat rond hen is.

Maar nu draaien we het zaakje om. Die twee mensen hebben elkaar lief, maar zij gaan elkander aan banden leggen. Zij gaan t.o.v. elkaar steeds meer eisen stellen, zij stellen, zij willen die buitenwereld helemaal buiten sluiten. Het gaat zover, nietwaar, dat mannetje sluit het vrouwtje in een kooi en het vrouwtje doet het mannetje een halsband om en laat hen aan een ketting alleen zover uit, dat ze hem nog terug kan trekken wanneer dat nodig is. Wat is het resultaat? Gevangenschap, haat. Datgene wat goed en licht had kunnen zijn, krijgt een demonische inslag. Hier wordt het bezitslust, beperking a.h.w., gelijktijdig een uitwerpen van het goddelijke.

En is dat stoffelijke beeld misschien erg overdreven gesteld, maar stel je dat nu eens voor, ook met meer geestelijke achtergrond. Hoeveel mensen zijn er niet die anderen geestelijk aan banden willen leggen. Alleen mijn systeem is goed, over een ander mag je niet denken. Mens, je leeft in een democratie, je mag niet eens erover denken om het Marxisme te bestuderen. Mens, je bent katholiek, waag het niet om je bezig te houden met de heilige boeken van een ander volk. Of: Je bent protestant, je mag nooit eens in een katholieke kerk gaan kijken, noem maar op, duizend en één van die dingen.

Je legt elkaar aan banden, demonisch. Door de band, die als dwang wordt gelegd, ontstaat het chaotische, ontstaat de tegenstelling. Nu moeten we niet voorop gaan stellen, dat alle banden uit den boze zijn, begrijp dat wel. Er zijn heel veel banden, die op zich waardevol zijn, maar al die banden zijn niet gevlochten uit haat of uit eis.

Wanneer een uitwisseling van krachten plaats vindt, tussen het hogere en het lagere, tussen mens en mens, en mens en God, dan is het is steeds weer een wederkerig geven, dat het tot een lichtende waarde maakt; Een mens, die een band heeft met zijn God en eist, hij is geketend aan God als een misdadiger, die aan de wand wordt geketend.

Maar één mens, die zichzelf geeft aan God, zal ervaren dat God zich aan de mens geeft. In de vrijwillige gave, is er een eenwording waarin absoluut geen enkele, maar ook geen enkele dwingende factor optreedt.

Laten we nu weer even naar die wereld teruggaan. Hoe is het op het ogenblik op die wereld? Ik heb gelijk, mijn weg is de enige. Ik wil wel in een landbouwschap, ik wil niet in een landbouwschap. Ik wil zus denken en ik wil zo denken en alle anderen deugen niet. Wij moeten deze politiek volgen en geen andere. Alleen mijn geloof is goed. Jij bent van mij. Het zijn mijn kinderen en daar blijf jij af. Het is mijn bezit, het is mijn recht. Eisen, eisen. Als je zo blijft eisen wat doe je dan?

Elke mens, die eisen in deze wereld, die niet begint net de wereld te geven zonder er iets voor terug te vragen onmiddellijk, wat krijgt die. Die legt zichzelf vast en hij probeert een deel van die wereld vast te leggen. Daar komt spanning uit.

Wanneer twee mensen aan elkaar gebonden zijn met een touw en ze willen alle twee een andere kant uit, of desnoods dezelfde kant uit, maar worden in hun gaan belemmerd, wat proberen ze dan? De band te doen springen. Dat ligt niet aan die mensen, dat ligt aan de band. Wanneer twee staten dezelfde kant uit willen, maar ze voelen zich te zwaar aan elkaar gebonden, wat krijgen we? Verdragsbreuk, enz.

Als je dit nu in het oog houdt dan kun je dus zeggen, dat de banden die in deze wereld worden geknoopt op het ogenblik, de banden die gelegd worden tussen staten, tussen mensen, tussen groepen van mensen, belangengemeenschappen, enz., in feite knellende banden zijn, zodat er in alle staten, mensen, krachten, enz., neiging is om die banden te breken. Dat is erg pijnlijk natuurlijk. We hebben het altijd zo goed gedaan samen met de elektriciënbond, zeggen sommigen ineens, nu gaat het niet meer en nu gaan zij hun eigen weg en wij moeten de onze gaan. Waar moet dat naar toe? Kunnen wij arbeiders het onder elkaar nu nog niet eens eens blijven?

En een eindje verder, daar zitten een paar heren die tot voor kort een prijsafsprake hadden en die zeggen: Ja, waar moet dat naar toe met de prijzen van onze televisieapparaten? We hadden het zo mooi, we hadden een redelijk winstpercentage berekend, we hadden de afzet verdeeld en nu ineens gaat Jansen verdorie tweehonderd gulden onder de prijs, waar moet dat naar toe? Ja, naar Jansen wil in leven blijven. De elektriciënbond had zijn eigen inzichten en de rest van de lui andere.

Je kunt niet blijvend mensen binden. Het resultaat ervan is, dat er dus een verdeeldheid ontstaat, een chaos. Maar nu komt er een ogenblik, dat die heren van de televisie of de arbeiders of wie dan ook, tóch elkaar nodig hebben. En wanneer dat "nodig hebben" ontstaat, dan ligt de zaak heel anders. Wanneer ze dan geen voorwaarden stellen, maar elkaar hulp geven, wanneer je zegt tegen die elektriciënbond: "Nou ja, wij vinden eigenlijk wat jullie doen niet zuiver, maar dat jullie honger lijden terwijl je een staking houdt, die wij toch ook slechter vinden, we grijpen in de kas van onze bond en helpen jullie." Geen verplichtingen en omgekeerd precies hetzelfde. Wat ontstaat dan? Een band in vrijheid. Schijnbaar chaos, in het begin moot er ruzie zijn, moet er strijd zijn.

Die televisie heten, vandaag of morgen vindt er één iets nieuws uit, maar ja, als hij dat alleen gaat exploiteren komt hij niet verder. Het komt er niet in en er zijn aanpassingen misschien aan zenders nodig, dat weet hij nu nog niet, dus wat gaat hij doen? Hij gaat dat delen met de anderen, hij geeft het. Natuurlijk, hij dént wel dat hij er zelf ook beter van wordt, maar hij geeft het, hij stelt geen eisen. Dan zeggen de anderen: "Ja natuurlijk, hij staat nu wel buiten onze prijsafsprake, hij hoeft eigenlijk onze vroegere organisatie helemaal overhoop gegooid, maar eigenlijk is het toch een goede vent. Laten we hem maar een beetje helpen." En dan gaan ze denken: "Wij hebben onderdelen genormaliseerd, dat wist jij nog niet, maar we geven je de tip, zodat je dat in je nieuwe productie nog gauw kunt veranderen, want anders zeggen alle mensen: "Ja, die apparaten zijn niet meer te repareren."

Vrij samenwerken, maar dan moet er eerst die splitsing en die strijd zijn en dan neem ik bestaande voorbeelden, maar u begrijpt dat die chaos nog veel erger wordt. Vandaag of morgen zegt een heel stel staten: Jongens wat moeten jullie nou met je Uno." Neem Rusland. Rusland zegt op een gegeven moment tegen Amerika: "Ja, ik zal daar gek zijn. Ik zal daar in de Uno blijven zitten, terwijl jij daar de mooie man speelt en ik met mijn staatjes eigenlijk niet aan het woord kan komen en als ik al eens aan het woord kom, gehoond word door de hele Westerse pers en niet au serieus genomen. Ik vertik het, ik ga eruit."

Dan zeggen de mensen: "O, mijn God, wat gaat er gebeuren?" Maar, omdat een band die toch niet gezond is, een dwang eigenlijk, gebroken is, kan Rusland nu eens veel eerlijker en daardoor duidelijker en oprechter en preciezer zeggen wat het eigenlijk bedoelt. En, omdat het geen Uno partner is, kunnen de Amerikanen het ook doen en dan kunnen ze tot een samenwerking komen, die in die gespannen verhoudingen niet mogelijk is. Om een voorbeeld te geven.

De Nato precies hetzelfde. Op een gegeven moment zegt Frankrijk: "Ja, zijn jullie nu helemaal gek? Denk je dat ik mijn leger precies zo ga inrichten als jullie dat samen noodzakelijk vinden?"

Nu ja, Nederland daar hoeven we niet over te praten. U weet het, als de wereld vergaat, dan gaan de wijze mensen naar Nederland, dan hebben ze nog vijftig jaar te leven.

Maar, Duitsland? West Duitsland. Denkt u dat West Duitsland zo doorgaat als op een gegeven moment blijkt, dat Oost Duitsland er nooit bij zal komen. Dan zeggen ze ook: "Ja, maar waarom zouden wij dan met jullie meedoen? We zouden het misschien op een andere manier toch voordeliger kunnen doen. Ja, ze hebben voorlopig nog Adenauer, natuurlijk, maar op een gegeven ogenblik is die er ook af en dan staat misschien West Duitsland nog een tijdje in

brand, maar als dat ook is afgelopen, dan kunt u erop rekenen dat die zeggen: "Nato? Ik zal gek zijn." En dat gaat met alle dingen precies hetzelfde. Die organisaties willen niet meer, het wringt, want ieder zoekt zichzelf, daarom voelt hij zich gebonden aan anderen.

Het ontstaan van die chaos is noodzakelijk voor het ontstaan van het nieuwe beeld van de kosmos. Ik hoop dat u dat een klein beetje verzoent met al die onaangename verschijnselen in de wereld. Per slot van rekening vandaag is het een ruzie tussen staten, natuurlijk vervelend en je leest erover in de krant, maar morgen dan is er ruzie met een vriend of met een vriendin. Dat wordt veel pijnlijker, want dat betreft jezelf. Maar het is precies dezelfde tendens. Hoe kun je iets gezonds opbouwen, werkelijk iets gezonds opbouwen, terwijl het op een valse manier, op een verkeerde, manier aan elkaar zit gesmeed?

Hou dat in de gaten, dan kun je de dingen makkelijker verwerken en beter begrijpen. Nu moet u me niet kwalijk nemen dat ik nog even probeer om dit weer terug te brengen naar het zuiver geestelijke, naar de lessen van deze tijd.

Daar waar de mens eist, weigert God en waar de mens vraagt, wordt het antwoord reeds gegeven voor de vraag gesproken wordt. Daar waar de mens bidt en erkent wat hem gegeven is, daar is de schatkamer van het Al geheel tot zijn beschikking. Maar waar de mens van God eist als zijn recht, daar krijgt hij slechts dat wat hij werkelijk eist en dit is minder dan hij denkt. Hij is de gevangene van zijn eigen eisen. De mens die meent dat hij de waarheid bezit en uitroept: "Ik bezit de enige waarheid," sluit zich voor het licht en de enkele lichtstraal, die hem blijft, doet het duister duidelijker en dreigender naar voren komen. Maar hij die zegt: "In mij leeft een deel van de waarheid, de wereld en God aanvaard ik." Hij wordt gedragen door de lichtende kracht en hij zal de waarheid kennen, ook zover zij buiten zijn wezen bestaat.

Er is verdeeldheid, maar verdeeldheid kan slechts bestaan, wanneer men voor zichzelf eist, wanneer men spreekt over zijn rechten. Die slechts spreekt over zijn plichten en geen eisen stelt, maar dat vervult wat het leven en de schepping van hem vraagt, deze kent slechts harmonie. Vrede is niet het niet strijden. Vrede is het innerlijk rustig zijn, waardoor niet slechts alle strijd, maar ook alle spanning en alle verschil verdwijnt, tot in de eenheid een perfecte harmonie ontstaat en de vrede wordt omgezet in een bewustzijn waarin de schepper zich openbaart.

Kracht is niet de kracht tot vernietiging, want deze kracht is het zinloos resultaat van wetten der natuur en het speeltuig van onbewuste geesten, die, nog geen mens zijnde, gebonden in de elementen, een wreed en onbegrepen spel met mens en schepping soms spelen onder leiding van hogere krachten. Ware kracht is het licht in jezelf, waardoor je één bent met de dingen, want wie één is handelt door al. Wie door al handelt, handelt door God in alle dingen, direct en onmiddellijk, en dit is kracht. Doch wie in zich kracht denkt te vinden in het gebruiken tegen al rond hem, hij is zwak, want hij is slechts zichzelf en tegenover hem staat de eenheid van de schepping en de God die daarin leeft.

Ik geloof dat ik met deze lessen, vrienden, u weer een beetje verder heb geholpen bij het overzien van de huidige condities en omstandigheden. U mag het natuurlijk allemaal op uw eigen manier bezien en ik ben ervan overtuigd dat velen van u het toch niet helemaal zullen kunnen verwerken, voorlopig wat er allemaal gebeurt, maar u weet dat het zin heeft. Het is niet een wreed noodlot, of een willekeurig spel van enkelingen. Het is een kosmische en niet te vermijden tendens. Dat in de eerste plaats zou je misschien al een klein beetje rust kunnen geven en in de tweede plaats, deze tendens is noodzakelijk. Vergeet één ding niet: Uit de chaos wordt het Al gebouwd. Het gevormde kan slechts misvormd worden, maar het vormloze laat zich vormen tot het evenbeeld Gods. Daarom dienen wij terug te keren tot het vormloze, want de vormen die bestaan, kunnen God niet uitbeelden,

Daarmee, vrienden, wens ik u allemaal een prettige Zondag en geef ik het woord over aan een volgende spreker.

o-o-o-o-o

Goeden morgen , vrienden.

Wanneer wij horen hoe de voorgaande spreker de nieuwe principiën uitlegt, zo zullen wij ons ongetwijfeld enigszins verward gevoelen. Is dan al wat goed en heilig is, plotseling waardeloos geworden? Hier vormt zich het vreemde begrip, dat in de mens en in velen in de geest leeft.

Indien ik de waarheid zie, is zij voor mij vaak dodelijk, want ik kan het niet dragen. Maar zolang ik een deel van de waarheid zie alleen en zonder meer, kan zij mij een leugen zijn. En hier ligt voor mij, persoonlijk, vanuit mijn beschouwing van wereld en mensheid, het werkelijke probleem in de wereld. Niet dat daar al deze bindingen zijn. Niet dat al een voortdurend verval, een ontbinding, een verandering van verhoudingen en relatie voortdurend plaats vindt, maar het feit dat men zich daar zo moeilijk bij aanpast. Een kosmische wet en kosmische verandering kunnen wij niet tegenhouden. Wanneer ik in mijn handelen een offergave draag, is dat een veranderen van mijn God. Wanneer de stormwind komt en bomen breekt en de golven geselt, is dat mijn wil of ben ik het slachtoffer ervan? Maar aanvaard ik het, het gevaar van de golven, het breken misschien van de bomen die ik met zorg geplant had, zij worden voor mij een pijnlijk verlies. Ik onderga en ik moet ondergaan, ik kan niet weerstaan, maar dan bid ik tot de goden. Ik bid tot de goden dat zij doen, niet wat goed is, maar wat mijn wens is. Ik vraag aan mijn goddelijke schepper om zijn pijlen te richten op mijn vijanden. Ik vraag aan hem die danst, aan de fluitspeler, om zijn vreugde te laten horen in mijn binnenhof. Ik vraag de wijze olifant om te komen en mij met zijn wijsheid te verzadigen, opdat ik de meerdere moge zijn van alle anderen.

Maar vraag ik ooit om deel te mogen zijn van de storm, ik vrees de storm, ik zou mij als een vogel willen verheffen, maar dan als meester van de storm. En als ik dat niet kan, dan vraag ik de goden om hun gaven uit te stellen en dan wil ik als een vlinder rondgaan. Ik wil zoeken overal waar ik de honing kan puren die ik begeer. Laat dan de wereld maar vergaan.

Zo lijkt mij het probleem steeds. En dan, dan komt de grote vraag: Kunnen wij aannemen, dat mensen veranderen? Kunt u uzelf veranderen, u? Kunt u het verwerken, kunt u het begrijpen?

Ik weet het, het is theorie, Het klinkt schoon en het is aanvaardbaar, maar, al is het buiten je nog zo aanvaardbaar als je hart uiteen wordt gescheurd, wat doe je dan? Kun je zeggen: "Heer, maak mijn woorden hard, mijn leven, hier als een offergave?" Ik geloof dat je allemaal probeert om het zorgvuldig op te pleisteren en op te lappen, te voorkomen, dat iemand eraan zou komen. Je zoudt desnoods Naga willen halen, opdat hij als een giftige slang beschermend staat boven al wat jou zou kunnen bedreigen. Doodt, doodt alles wat mij bedreigt. Is het niet zo, vrienden?

En roept men de scharen van Mara, de bittere, Mara, de demonische liever dan toe te geven dat men bewogen wordt door kosmische krachten. Het probleem ligt niet alleen in de wereld. Het ligt in de mens. Het ligt in de geest. Wij hebben onze opvattingen, oude gebruiken, wij weten, wij hebben altijd geheerst, zouden wij nu plotseling, wij, die gezegend hebben gezeten, kennend alle dingen, snikkend moeten bidden om licht? Dat kunnen wij niet aanvaarden. Wij, die menen een beeld van goden te zijn en ons voortdurend in haar rimpelloze waterspiegel hebben gezien vol voldoening, moeten wij de wind aanvaarden, die ons beeld plotseling belachelijk en wat demonisch maakt? De mens kan het niet aanvaarden.

Het is niet voldoende, dat wij gevangen zijn in de storm van een vernieuwing, van een nieuwe tijd. Het is niet voldoende, dat in en rond u voortdurend de verandering aangrijpt, dat zij u aanvalt misschien als een tijger, bespringend u onverwacht, of, een giftige pijl komt gefloten uit het duister, dat is niet voldoende. Het is niet voldoende, dat de zon schijnt en dat de regen valt. Het is niet voldoende, dat gij gevangen zijt in het grotere. Gij wilt zijn, gij zelf. Ach, mij lijkt het, dat de ketenen waarover uw vriend sprak, de ketenen zijn waarmee de mens zichzelf vastklinkt aan zijn waan.

Gij hebt uw beeld van goed, van aanvaardbaar, van zondig en van redelijk, van bestaande krachten en niet bestaande krachten, uw beeld, en ge zijt geketend, een gevangene, doordat gij uw beelden stelt als beslissend en niet slechts ziet als een klein deel van eigen leven. De mensheid, te verscheurd in kleine eenheden, het is de grote krachten gegeven. Zij kunnen dat volbrengen zonder meer, maar een mens los te maken van zijn waan, van zijn recht, van zijn oordeel, hem te maken tot de nederige brenger van een groet in plaats van een heerser, die aanvaardt, dat is moeilijk.

Voor mij ligt de strijd in de mens en wie dit begrijpt: De strijd ligt in de mens zelve, die zal, al beseft hij ook al wat rond hem is, zich in de eerste plaats bewogen gevoelen door dat wat in hem leeft. Hij zal zijn bloed voelen ruisen en kloppen als hij in de stof leeft, zijn geest zal gevangen zijn in de verwarrende wisseling van kleuren, want hij moet zichzelf vinden. Waarlijk gelukkig is hij, die zichzelf vindt, gaande zonder begeerte en zonder angst langs de

paden der wijsheid, de gulden paden der onthechting, want slechts wie zich onthecht en toch niet ontkent een enkel deel zelfs maar van alle wereld, vindt wijsheid, vindt waarheid en eerst deze kan bewust deel hebben aan een nieuwe tijd, die komt opzetten als het getijde dat wast uit de oceaan en grote delen van rots bedekt die zo even nog als een veld vol gesteente en gestalten woelde.

Misschien wordt ge eronder bedolven, wie zal het zeggen, maar zeker is het vrienden, dat alleen wie de waarheid in zich beseft, alleen wie zich kan onthechten, wie zonder vrees en zonder begeren de wereld kan beleven en ondergaan, de waarheid vindt.

Het is niet mijn taak om veel met u te spreken, vanmorgen, Het is mijn taak, om mijn visie te geven op het probleem dat is aangesneden. Ik zeg u, onze kracht komt van boven, zoals ge kracht straalt uit uzelve, zo komt er waarheid van boven en om het kenbaar te maken zult ge waarheid moeten zijn vanuit uzelve.

Wanneer gij, vrienden, beseft dat uw wezen en niet wat een ander beleeft of denkt, uw aanvaarding en niet wat een ander misschien aanvaardt, beslissend is voor deze tijden, wanneer gij persoonlijk het licht zoekt, vindt en draagt, dan is de tijd van licht reeds gekomen. Maar wie wacht tot hem zijn eigen wereld gegeven zal worden volgens zijn wet en wil en op zijn tijd, die leeft in duister, die gaat onder.

Ik wens u allen een goede Zondag.

o-o-o-o-o

Goeden morgen vrienden.

Ja, dan krijg ik dus op het ogenblik de taak om te sluiten en ik hoop dat u het niet erg vindt dat ik ter wille van de eenheid bij voorkeur zelf het onderwerp kies. Heb ik uw welwillende toestemming?

Er is een oceaan der eeuwigheid, waaruit de golven rijzen en teruggaan tot het niet. Het ik, gevangen in het spel der golven, ziet de krachten niet die het al bewegen. Het ziet in golfslag vloek of zegen, naarmate zij en ik verheft of in de trog doet dalen.

Wie weet waar wel de kusten zijn van 's levens oceaan? Wie kent het strand waar het bestaan vanuit bewegen wordt tot vaste kracht en macht der beweging verstart tot een weten, dat alle bewegen omvat en toch zichzelf steeds blijft?

Wie weet wat de oceaan van de tijd op de strande der eeuwigheid schrijft?

Je leeft in de wereld, gelooft in je God, je gaat door de sferen, gebonden aan het lot, totdat je uiteindelijk jezelf ook hebt geschapen. Je noemt geestelijke kracht een wetenschap, je wapen of een zegen. Je streeft het lichte tegen en ziet het licht vergaan. Je meent het bestaan te zien als moeizame gang door alle tijd. Maar het is slechts het spel van de golven, waarmee je het ik weerkaatst op de oceaan van de eeuwigheid.

Gij zijt tot volmaaktheid geschapen, gij zijt zonder wetten, zonder geboden, gij zijt wezen van waarheid en macht. Zo zijt gij in het eerste moment van het zijn door de Schepper tot aanzijn gebracht. Zo werd u uw plaats gegeven en dronk van het licht als levende wijn.

Volmaakt zijt gij ondanks uw onbeseft. Groot zijt gij, één met Al, al lijkt ge klein in eigen ogen. Gij, die uzelf niet kent, gij wordt door het getijdenspel bewogen en vreest de ban van 's levenskracht.

Maar zoekt gij in uzelve licht, ontslaat gij uzelve van taak en plicht, die niet in hetzelfde wordt weerkaatst, in het ikbestaan, ja gaat gij zelfs ten laatst zover, dat gij alleen aanvaardt het licht dat in uzelf leeft, diens ster die groeit totdat zij bloeit als licht een bloem van d'eeuwigheid, totdat God zich openbaart in het ik.

Hoe kunt gij zijn dan nog gevangene door d'oceaan van tijd misleid, wanneer ge werkelijkheid beseft, wanneer de inwijding in het ik u in de tempel van waarheid doet ingaan. Zij die nog leven in het spel van tijd, zij noemen u een dwaas en noemen waan en misdaad en krankzinnigheid al wat gij in uzelve ziet als band met God, als eeuwigheid uitgedrukt in en door u zonder lot, uit wet en wil.

Orde der Verdraagzamen

Laat dan de wereld zijn, wees stil en durf in het eigen ik, daar in de diepst verborgen grens uw licht achter het bewust bestaan, het lichte te zoeken, te aanvaarden, opdat gij door het lichte eens moogt ondergaan de macht van Hem, die regelt de oceaan van tijd, bepaalt haar heersers en getijden.

Zo, in het erkennen geven we u, beheersing van het lijden, beheersing van de vreugd en kracht, die als een eeuwige jeugd u één doet zijn met licht en lichtend zelf, doet wekken dat wat sluimert nog tot nieuw en groots verblijden,

Ik meende, dat deze verwijzing naar het spel der krachten rond u een waardig slot zou zijn van deze bijeenkomst. Hij, die dit beseft, zal het niet gemakkelijk hebben, maar hij zal wel degelijk op den duur in zich de kracht vinden, die nodig is om de laatste stap te zetten en zo al datgene te bereiken waarover mijn beide voorgangers in deze tijd hebben gesproken van de noodzaak.

Ik wens u toe dat u de kracht vindt en ook de bereiking. Een goede zondag verder.